

Marche Funèbre

Ha át lehet menni egy kapun
bár már rég nem áll,
és a levegőben végighúzni ujjunkat
az ívén,

akkor odáig is elmehetünk együtt,
ahová ma a szemünk vezet,
főleg ha lehúnyjuk.

Talán csak így
találok rá a jólismert utcára
meg arra az emeleti ablakra,
a leukoplaszttal megragasztott üvegre.

Gyere velem ezen a meanderen,
de át ne lépd,

és siess!
Már messziről hallom, hogy játszanak.
Amikor ugyanis a halottakkal járkáltak
az ablakunk alatt,
gyászosan szoktak volt zenélni hozzá.
A temetésről jövet meg
pajkos dalra gyűjtani.

Szóval az jut ma eszembe,
hogy talán fordítva kellett volna.
A temetőben nyugalom, csend és béke van,
lágyan zúgnak a lombok.
Az élőket meg mi várja vissza?
az élet szürke zugai,
ahol a nyomor meg a szegénység üldögél némán
a koszos mángorlón.

Na jó, nem mindig.

Gyakran ballagtam velük
hónom alatt a tanulnivalóval,
megesett,
hogy a Karabec boltjába épp akkor jött
lőszalámi.

Halál ide, halál oda,
lőszalámiszagú volt az egész utca.
Rúdon hozták a füstölőből,
mint a szőlőfürtöt az ígéret földjéről.

Szerettem a temetőket,
régi kriptákból előmászó
piros mezeipoloskákat fogdostam bennük.
Tudj' Isten, hogyan szerettem bele akkor
abba a szomorú hölgybe,
aki egy síron a füvet nyírta.

A gesztenyefán rigó füttyült.
Mit kezdjek vele?

Ma is szeretem a temetőket,
de azért inkább elhamvasztatom magam.
Engem ne temessenek bele a sorba.
Sorban feküdni nem fogok!

Még túl jól emlékszem rá,
hogy' álltam sorban a kenyérért a háború alatt.
Eheztünk.

A halottak ott kuporognak,
míg meg nem nyílik a menny.
Azok is várnak.

Az angyal harsonájára,
az utolsó ítéletre
és az isteni igazságszolgáltatásra.
Vagyis tulajdonképpen semmire.

Ajánlás

Neked írok levelet, kedvesem,
rövid lesz.

De lehet egyáltalán levelet írni oda,
ahol semmi nem rejlik semmiben
s a csöndet csönd nyomja el?

Láthatatlan tintával írok,
csak rá kell lehelni
a fehér lapra,
attól még az a láthatatlan is eltűnik.
A távolban megszólal a postakürt.

Sokat szalasztottam el életemben,
de hisz tudod,
ezért sietek ma,
hogy odaérjek, mielőtt kiürítik
a narancssárga postaládákat.

Az első már üres volt,
a másikat nem vettem észre a sötétben,
a harmadikra az volt ráírva,
hogy ürités ítéletnapon.

Addig én nem várhatok,
inkább a folyóval küldöm el,
az hamar elviszi.
Már dobom is be a partról,
ahol tavaly jártunk együtt,
mikor a ragadós nyárfa kesernyés illatot lehelt
mint az asszonyok haja.

Egy kórház, Motolban

Mikor a láz már leszáll
mint a madár
röptétől kimerülve,
s az oxigénpalack fölöslegesen sziszeg,
akkor meghal a fájdalom is.
Ez biztosan tudható.

A hosszú folyosó
felfele kapaszkodik,
még toporog egy kicsit az üresség,
mikor már néz befele az ablakon
a fák szeme, a füvek szeme, a madarak szeme,
a felhők szeme,
meg Isten tudja kinek nefelejcskéé szeme,
mert maholnap nyakukon a tavasz.

A halott kora reggel érkezik
a viaszosvászon alatt,
és fénnel-sugarakkal telehintve
felgurul oda, ahol vége a folyosónak,
s ahol majd odalökik
a madárfütty elébe.
De közel a prospektúra.

Szegény emberi test,
már mindent hátrahajított,
de őrizget még
lelappadt szíve alatt
pár marék meleget,
hogy még egy pillanatra megízlelhese
a nemlét bizonyosságát
s a fájdalommentesség kéjét,
hisz ezek talán szédítőbb érzések,
mint maga a létvágy.
Ez az az úti pillanat,
mikor minden a halott után néz,
mintha ő volna a legboldogabb,
hogy a ruganyos gumiabroncson gurulhat
lággyan ringva.

De lássuk be,
 hogy még ez a boldogság sem
 ér annyit, mint az a hosszú lödörgés,
 mint az a gyászról-kínra,
 csapásról-bánatra
 való járás,
 amit úgy hívnak, hogy élet.

A Föld súlya

Ahogy a fa ismétli koronáját
 odalent a föld alatt
 gyökérkoronájában,
 s az még sokáig él,
 ha a fejsze alatt a fa már kidőlt,

lehet, hogy az emberben is
 marad valami élet
 odalent a föld alatt,
 amin széttárt karokkal állt.
 Csakhogy arról az éjről már mit sem tudunk,
 legfeljebb annyit,
 hogy a színek onnan szívódnak fel
 a virágok szirmába,
 de ott még mind fekete,
 a víz meg nem lát odalent, lehúnyva a szeme.

Bajosan hihető,
 hogy a halottak még felkelhetnek
 sétafikálni a föld súlya alatt.
 De mi van, ha mégis?

Ha majd elmegyek, adjatok egy botot,
 más nem kell.

Fehér is lehet.
 Ott mindenféle sötét van,
 olyan sötét, amilyennek csak a vakok ismerik a sötétet,
 majd megpróbálom felüzenni nektek,
 legalább a fűszálak mentén,
 milyen a halál,
 az a pillanat,
 amelyre várunk egy életen át.

Egyszer a földre tapasztottam a fületem.
 Sírást hallottam.
 Bár lehet, hogy csak a víz sírt,
 amint átölelte a kút görbülete,
 mert nem kívánczozott fel emberi közegbe.

HAP BÉLA FORDÍTÁSAI